

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 4/2008

Hostie živá, Sílo má jediná,
Zdroji lásky a milosrdenství,
obejmi celý svět, posiluj umdlévající duše.

(Deníček 223)

Milí přátelé,

po celý tento rok jsme se snažili zamyslet nad otázkou, jak se dnes můžeme setkat s naším Pánem. V tomto čísle se chceme věnovat Eucharistii, protože ona nám byla dána jako pokrm na cestu a v ní se ve víře setkáváme tím nejhlubším způsobem s Pánem.

Možná, že si ještě pamatujete pohřeb Matky Terezy z Kalkaty. Bylo to dojemné, jak její rakev obklopovali chudí, kterým věnovala celý svůj život. Možná také, že ve vašem srdci, kromě obdivu k ní, vyvstala otázka, odkud čerpala sílu k takové náročné službě. Není to přece snadné věnovat svůj život těm, které nikdo nechce a kteří žijí na okraji společnosti. Matka Tereza nám na to odpovídá jednoduše: „Svůj den začínáme tím, že se pokoušíme spatřit Krista v hostii. Pak během dne ho vidíme v zubožených tělech našich chudých. Tak se modlíme prací, když všechno konáme s Ježíšem, pro Ježíše a kvůli Ježíši.“

Po té, co jsme probrali formy přítomnosti Páně mezi námi a hledali odpověď na otázku, jak se s ním dnes můžeme setkat, nezbyvá, než si položit otázku, jestli o takové setkání opravdu stojíme.

Zkusme i my spatřit Ježíše v hostii, abychom ho pak mohli vidět v našich bližních.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Vychází čtyřikrát do roka

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
mobil: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo – ThLic. Karel Otčenášek . . 3

Já jsem pravý pokrm 4

Prožívání eucharistie 7

Svatost eucharistie 11

K zamyšlení: Olivie 13

Rozhovor s P. Janem Peňázem 15

Eucharistie v životě sv. Faustyny 18

Poslání a spiritualita sestry Faustyny . . 20

Korunka k Božímu milosrdenství 22

Budete mými svědky 23

Na apoštolských cestách 25

Nový kostel BM ve Slavkovicích 28

Informace 29

Literatura 30

Informace 31

ARCIBISKUP ThLic. KAREL OTČENÁŠEK

EMERITNÍ BISKUP KRÁLOVÉHRADECKÝ

✚! AVE MARIA ET JOSEPH!

Svým příslibem „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“, jímž končí evangelium svatého Matouše (28,20), potvrdil Pán Ježíš to, co předal při poslední společné večeři apoštolům. Jeho láska našla geniální způsob, jak zůstat mezi námi.

Je možno Ho najít jak v honosné katedrále, tak v nejprostším venkovském kostelíku či nejmenší kapliče. Snad právě tato úžasná, lidsky nepochopitelná skutečnost lásky svedla mnohé, aby ustanovení Eucharistie pokládali za jakousi „alegorii“ v řadě Kristových podobností. Když si však pozorně přečteme v Janově evangeliu, čím byli doslova ohromeni posluchači v synagoze v Kafarnau, poznáme, že nic nepronese Pán s větší vážností. Svatý Jan to zaznamenal velmi přesně: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život... kdo jí mé tělo a pije mnou krev, má život věčný... zůstává ve mně a já v něm... mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj... kdo jí mne, bude žít ze mne... kdo jí tento chléb, bude žít na věky... (Jan 6,53-58).“ Kde je v těchto důrazných slovech nějaké podobství? Ale už tehdy to byla i pro jeho četné učedníky „tvrdá řeč“ a opustili ho. Tehdy ani apoštolové nepochopili, jedině víra ve slova Mistra a láska k němu způsobila, že mu – až na jednoho – zůstali věni. Pak přišla hodina naplnění. Naposledy má Pán Ježíš kolem sebe své apoštoly. Označuje svého zrádce, a ten odchází do tmy. Ježíš hledí na své přátele s nekonečnou láskou. Tento malý hlouček, to je základ jeho Církve. Ví však, jak jsou bez něho bezradní a slabí. Musí a chce zůstat s nimi. A našel božsky prostý způsob uskutečnění záchranné myšlenky své neustálé přítomnosti. Když pronáší nad chlebem památná slova: „Vezměte a jezte, toto je mé tělo...“ a nad kalichem vína: „Pijte, toto je má krev...“ a dává jim slovy: „To čiňte na mou památku!“ moc konat v jeho jménu totéž až do konce světa, odevzdává vlastně cele sám sebe do lidských rukou. Bere na sebe všechna rizika. Aby mohl být s námi, aby s námi mohl být dokonce bytostně spojen – spojen tak, že se s přijímajícím stane jedno, zřekl se všeho, i své vnější podoby, a stal se vůči nám bezmocným až tak, že dopustil i své případné zneuctění. Co asi v duchu Pán Ježíš prožíval, když držel v rukou své vlastní Tělo a dával je apoštolům k jídlu jako chléb a když viděl, jak pijí jeho Krev...? Můžeme o tom rozjímat, ale nikdo nikdy nemůže plně pochopit. Byla to pro něho chvíle rozhodující, v jistém slova smyslu jeho poslední vůle. Teď už nemohl, lidsky řečeno, couvnout. Oběť, kterou zde nabídl, musel také uskutečnit. A tak odchází do Getseman, před veleradu, k Pilátovi, až na kříž – a co na této cestě prožíval ve svém lidském těle, to bude také nejednou údělem i jeho těla svátostného. A tak jako tehdy, i dnes je mu po boku jeho Matka. Její láska věrně provázela Ježíše, když zklamalo všechno ostatní a se stejnou věrností plní do konce času jeho odkaz, který přijala pod křížem – i vůči jeho tělu mystickému i vůči jeho tělu svátostnému.

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

JÁ JSEM PRAVÝ POKRM, JÁ JSEM PRAVÝ NÁPOJ

Pro pochopení eucharistie můžeme vyjít z jednoho ze základních novozákonních textů o tomto daru, a sice Jan 6,53-58.

⁵³ Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.“ ⁵⁴ Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. ⁵⁵ Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. ⁵⁶ Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. ⁵⁷ Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. ⁵⁸ To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

Předně je třeba poznamenat, že tento úryvek patří do kontextu 6. kapitoly Janova evangelia, přesněji pak do tzv. řeči o chlebu života (6,22-59). Striktně vzato o eucharistii hovoří závěr této dlouhé řeči, a to vybrané verše 53-58, které nejprve krátce vysvětlíme, abychom pak přidali krátké zamyšlení.

VÝKLAD

Učení o eucharistických darech se předává ve dvou stupních: nejprve přichází tvrzení, že Ježíšovo tělo a krev dávají život (v. 53-55) a umožňují trvalé spojení s Ježíšem, nositelem a zprostředkovatelem božského života (v. 56-57), aby se pak opět potvrdilo, že „toto“ je ten pravý chléb, který přichází z nebe (v. 58).

Překvapuje, že Ježíš „neoslabuje“ (ani nebere zpátky) svůj předchozí výrok, který vyvolává u posluchačů rozpačitost (v. 52). Naopak, Ježíš tento výrok přirostává: „když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“. A to vše je uvozeno dvojím slavnostním „amen, amen“ (ano, tak to skutečně je), což dodává ještě větší váhu těmto slovům. Přímo revolučně zní věta „jíst tělo a pít krev“: vždyť to bylo přece jasně zakázané ve SZ (Gn 9,4; Lv 3,17; Dt 12,23)! Eucharistické dary odkazují na skutečnost vtělení („tělo“), ale zároveň na krvavou smrt kříže („krev“). Oživující dar vtěleného Slova se nám tedy zprostředkovává skrze sebedarování (smrt) na kříži. Tato smrt je tak (paradoxně!) nepomíjejícím a nevysychajícím pramenem spásy (srv. 19,34).

Neříká se tu, že eucharistie je „pokrmem nesmrtelnosti“ (Ignác Antiochijský), protože pojem „nesmrtelnost“ byl spíš spojený s nesmrtelností duše. Autor evangelia navazuje spíš na židovské myšlení, pro které je příznačný pohled na člověka jako na *celek*: proto se hovoří o vzkříšení těla jakožto o dovršení života (v. 54). Udivuje zmínka o „vzkříšení v poslední den“ právě v tom evangeliu, které klade veškerý důraz na „spásu v přítomnosti“. Avšak tato zmínka se neobjevuje jen zde, ale také na jiných místech (5,25n.), snad ve vědomé polemice vůči gnostikům, kteří toto popírali.

„Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj“ (v. 55). Tělo a krev Ježíše jsou skutečně tím, čím mají být pokrm a nápoj: nasytí hlad a ukojí žízeň (po životě Božím, vždyť se jedná o pokrm a nápoj Boží). V následujícím verši 56 se pak uvádí „nový“ účinek eucharistie: spojení

s Ježíšem, „zůstávání“ (přebývání) v něm. Eucharistie tedy dává dar života tím, že spojuje s jeho „zdrojem“, se samotným Dárcem života. Ba dokonce vtahuje do samotného „koloběhu“ života mezi Otcem a Synem – „jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít

ze mne“ (v. 57 – spojka „jako“ není jen srovnávací, ale také příčinná, „protože“). Svátostné spojení je tak skutečným osobním spojením s Ježíšem.

Vzájemné přebývání („zůstává ve mně a já v něm“) nemá analogii v lidském životě. Jedná se o formulaci „vzájemného sjednocení“, která je geniální ve své jednoduchosti a obsažnosti. Podobnou formulaci bychom našli u Pavla, a sice „skrže Krista“, „v Kristu“. Janovskou formulaci „ve mně a já v něm“ najdeme také tam, kde se mluví o jednotě Otce a Syna (10,38; 14,10n.), o plodném sjednocení učedníka s Ježíšem (Jan 15,4-10) a o společenství učedníka s Otcem a Synem (17,21-23).

Života je možné dojít jen skrze společenství se Synem, a to vírou (6,29.35.40.47) a přijetím eucharistie (6,53n.). Větu „i ten žije ze mě“ osvětlíme pomocí verše 5,26: Otec je ten živý, protože On je principem života. Skrže něj žije Syn – a ten předává tentýž život všem těm, kdo ho přijímají v eucharistii.

ZAMYŠLENÍ

Není přijímání jako přijímání...

A přitom se zdá tak snadné postavit se do řady a přijmout eucharistii. Avšak – k přijetí eucharistie nestačí... jít k přijímání! Nezní tato věta podezřele, jako by šlo o nový blud o eucharistii? Veškeré obavy a pochybnosti se rozptýlí, pokud se zamyslíme nad znamením eucharistie.

Nejprve se nemůžeme ubránit údivu, že geniálnější a přitom „prostší“ způsob Ježíš nemohl vymyslet, aby se mohl s námi sjednotit – skrže „pokrm“ a „nápoj“. Přitom i samotný „symbolický úkon“ přijímání je velmi výmluvný a dokonale vyjadřuje, jak dochází k sjednocení. Tak jako pokrm „přijímáme“ do svých útrob, asimilujeme a... „začleňujeme“ do svého

organismu“, zrovna tak pokrm eucharistický: i ten máme *skutečně jíst*, přijímat do svého nitra, do svých citů (třeba „rozhozených“, zraněných), do svých přání a plánů. Každé jídlo nás totiž může sytit tehdy, když je přijímáme nejen do úst, ale především do svých „vnitřností“. A totéž platí o eucharistii – nestačí přijmout do úst, je třeba ji přijmout zcela... Pokud přijímáme eucharistii nejen do úst, ale i do svého „nitra“, pak se skutečně sjednocujeme s Ježíšem.

Velmi výmluvně o tom píše sv. Jan Eudes: „Ježíš je nejenom tvůj, on chce být také v tobě, chce v tobě žít... Chce, aby všechno, co je v něm, žilo a vládlo v tobě: jeho duch v tvém duchu, jeho srdce v tvém srdci, všechny síly jeho duše v tvých duševních schopnostech a silách, a tak aby se na tobě naplnila slova: *Oslavujte Boha svým tělem a aby Ježíšův život byl patrný na vás*. A ty zase nejenom patříš Božímu Synu, ale máš být v něm... Všechno, co je v tobě, má být zapojeno do něho, od něho máš přijímat svůj život a dát se řídit. Nebudeš mít žádný pravý život, leč v něm, neboť on je jediný zdroj pravého života; mimo něj najdeš pouze smrt a zánik. On ať je jediným východiskem všech tvých hnutí, činů a životních úkonů.“

To však není všechno! Eucharistii máme asimilovat natolik, že... se staneme eucharistií pro druhé – přijímání (Krista) tak vrcholí proměněním (v Krista). Jak tomu rozumět? Přijetím eucharistie se máme stát eucharistií, živým a viditelným znamením Boží přítomnosti. A ne přitomnosti statické, ale *dynamické*, která sestupuje do života lidí, dotýká se jejich ran a léčí, pozvedá, posiluje – právě tak jako Ježíš.

...

PROŽÍVÁNÍ EUCHARISTIE PROPOJME S BĚŽNÝM ŽIVOTEM

Jak nás učí druhý vatikánský sněm, Eucharistie je pramenem a vrcholem křesťanského života, základem společnosti věřících, silou jejich aktivity (srov. *Presbyterorum ordinis* 5 a 6). Tyto výroky nejsou samozřejmě jen vyjádřením osobního přesvědčení biskupů přítomných na zasedání, nýbrž shrnutím a připomenutím přesvědčení nesčetných věřících, ke kterému dospěli ve svém životě. Toto přesvědčení existuje v Církvi od počátku, po celá staletí, od okamžiku, kdy Kristus řekl: „To čiňte na mou památku“ (srov. 1 Kor 11,23-25).

Zřejmě každý aktivní katolík či katolička cítí, ví, že mše svatá je něčím výjimečným, neobyčejně důležitým, a přesto nás všechny čas od času trápí roztržitost během bohoslužby, vnucují se nám myšlenky nesouvisející se mší. Jak se co nejlépe (to znamená s maximálním soustředěním, zbožně, s největším duchovním prožitkem) zúčastnit bohoslužby? Existuje mnoho pomůcek, jak toho dosáhnout, ovšem žádná nezaručuje stoprocentní úspěch. Také můj návrh, který nyní čtenářům „Apoštola Božího milosrdenství“ předložím, je jen pokusem, jednou z mnoha cest, jak se lépe zúčastnit Eucharistie.

Začněme od toho, že se člověk musí připravit na slavení mše svaté. Jestli přiběhne do kostela v posledním okamžiku nebo dokonce již po začátku bohoslužby, tak bude nutně rozrušený, neklidný, s hlavou plnou každodenních starostí. Proto je důležité **přijít s předstihem a uklidnit se**. Naprosto není možné vejít do svatyně přímo z ulice a rovnou být soustředěným a perfektně připraveným na bohoslužbu. To zvládnou jen výjimeční jednotlivci, kteří vedou opravdu hluboký duchovní život, jako byl třeba zesnulý Jan Pavel II., který se během svých poutí po světě často modlil uprostřed davu lidí a bylo na něm

poznat, že byl soustředěný a opravdu ponořený do modlitby. Pro většinu z nás je příprava a uklidnění nezbytně nutné, abychom během mše svaté mysleli na to, co se právě děje, a ne na zážitky z ulice, z cesty do kostela. Pak je dobré ještě před

začátkem bohoslužby položit si čtyři otázky a odpovědi na ně zapojit do vhodných okamžiků mše. Tak dosáhneme toho, že naše účast na bohoslužbě bude lépe propojena se životem, nebude od něj odtržená.

Václav Mach-Kolářný • ANDĚLSKÉ ZVĚSTOVÁNÍ

Zaprvé: co jsem v čase od minulé mše svaté udělal špatně nebo kdy jsem nevyužil vhodné příležitosti pro provedení něčeho dobrého. Výsledek tohoto zamyšlení si krátce připomenu při úkonu kajcnosti na počátku mše a poprosím Boha o odpuštění. Výsledky mají být konkrétní, nejen nějaké obecné, paušální výroky. Musím si být vědom, proč prosím za odpuštění.

Zadruhé: o co chci Boha prosit, v čem nutně potřebuji jeho pomoc a požehnání. Přece bez Boží pomoci mnoho věcí nezvládneme, i kdybychom se sebevíc snažili. A nutné je tuto prosbu o pomoc vyslovit, ba občas si ji vůbec uvědomit. Výsledek tohoto přemýšlení může pak každý z nás říct ve svém srdci při přímlovách.

Zatřetí: co můžu Bohu obětovat. Jedná se o to, abychom si uvědomili, jaké dobré skutky, modlitby, vítězství nad pokušením a odříkání se nám v poslední době povedlo. To je můj osobní obětní dar a můžu ho v duchu připojit k darům chleba a vína, které jsou přinášeny k oltáři (v mnohých farnostech se to koná ve slavnostním průvodu). V počátcích života církve byly k oltáři během bohoslužby přinášeny dary pro chudé, které kněz nebo biskup přijímal a prostřednictvím jáhnů po bohoslužbě rozdělával mezi potřebné (dnes z toho zbyla finanční sbírka). Ovšem je velmi pěkné, ba podstatné, doplnit tuto sbírku o duchovní dary, které u Boha mají velký význam.

Začtvrté: za co chci Bohu poděkovat. Je dobré si uvědomit, co mi Bůh v poslední době dal, v čem mi pomohl. Nebudou to asi zázraky, ale četné malé milosti, které pro naše okolí zůstanou bez povšimnutí, ale já vím, že je to Boží pomoc, dáreček. Bůh nám pomáhá, je při nás, Duch svatý působí a vede nás, jak nám to bylo přislíbeno, jenže si toho člověk v kaž-

denním shonu ani nevšimne. Ano, doopravdy máme mnoho důvodů Bohu děkovat. Když si člověk uvědomí, kolik darů obdržel od Stvořitele, je to pro něj potěšením, dává mu to odvahu ke statečnému boji proti problémům, povzbuzuje k děkovné modlitbě. Závěry tohoto zamyšlení můžeme pak v mysli připojit k děkovné modlitbě, kterou kněz přednáší po svátém přijímání.

Jak jsem už zmínil, tento návrh není jediný, ani si nedělá nárok, že by byl nejlepší. Je to jedna z cest, jak se pokusit lépe a soustředěně se zúčastnit mše svaté. Možná bude pro někoho pomocí. Jádrem věci spočívá – jak už si čtenáři určitě všimli – ve snaze co nejužším způsobem propojit prožívání Eucharistie s životem běžného křesťana. Bohoslužba, zejména ta nedělní, slouží přece více účelům. Je to především veřejná úcta, čest vzdávaná Bohu, je to konání památky Páně, jak si to on sám přeje, je to zpřítomnění Kristovy oběti na kříži, ale je to i pramen milosti Boží, která posiluje křesťany v jejich životě. Proto je dobré, ano žádoucí, spojit její prožívání se životem co nejužším způsobem. Nesmírně důležité je připravit si ty čtyři výše uvedené body ještě před počátkem bohoslužby, protože během Eucharistie už není čas na dlouhé zamyšlení, liturgie pokračuje a zastavení se u některého bodu působí, že člověk nevnímá, co se vlastně děje. Oproti tomu, když jsou tyto čtyři body řádně připravené, stačí krátká zmínka v myšlenkách během bohoslužby a už se naše účast na Eucharistii stává konkrétní, spojenou se životem, ve kterém se právě naše „bytí křesťanem“ ověřuje.

P. ThDr. Bogdan Pelc ■

Václav Mach-Kolářný • ANDĚLSKÝ SBOR

SVÁTOST EUCHARISTIE A SVÁTOST BRATŘÍ A SESTER

EUCCHARISTIE JAKO PRAMEN MILOSRDNÉ LÁSKY K BLIŽNÍMU

Když čteme podobenství o milosrdném samaritánovi (viz Lk 10,25-37), většinou se v překladech setkáváme s tím, že kolem onoho polomrtvého nešťastníka „šel“ kněz, který ač jej viděl, přesto se mu vyhnul (srov. v. 31). Jenže řecký originál uvádí, že „sestupoval“ (*katébainen*), což je pro nás velmi cenný údaj. Znamená to totiž, že onen kněz sestupuje z Jeruzaléma do Jericha, nikoli, že by vystupoval opačným směrem. Mnohem pravděpodobnější tedy je, že se vrací od přinesené oběti v chrámu, než že by ji spěchal vykonat! Tím nám Ježíš dává na srozuměnou, že onen kněz neřeší dilema, zda upřednostnit pomoc přepadenému nebo službu Bohu. I když by i v tomto případě měla záchrana lidského života jistě přednost před účastí na bohoslužbě, evangeliem předkládané vyprávění je jednoznačnější, když takové rozhodování vůbec nevyžaduje.

Podobenství nám tímto detailem chce naopak naznačit, že onen kněz měl o důvod víc pomoci člověku v potřebě: měl být účastí na bohoslužbě vybaven k prokazování podobného milosrdenství, jakého se jemu dostalo od Boha během přinášení oběti! Onen kněz selhal, podobně jako levita, jakkoli jeho totožný motiv a směr putování můžeme pouze předpokládat (na základě slůvka *omoíōs* – „stejně“, srov. v. 32). Obstál naproti tomu Samaritán, který přitom určitě nespěchal ani do chrámu ani z něj! Přesto jen on byl s to polomrtvému přepadenému pomoci, snad proto, že v praxi žil onu „duchovní bohoslužbu“, o které mluví

svatý Pavel (srov. Řím 12,1n.), jakkoli o tom nejspíš neměl ani tušení.

Obstojíme my? Domnívám se, že kladná odpověď závisí do značné míry i na tom, čím je pro nás oběť, bohoslužba, zejména eucharistie. Zda je nám příležitostí k výmluvám, abychom svým bližním nemuseli posloužit, nebo motivem navíc, abychom pomohli tomu, kdo to potřebuje.

EUCCHARISTIE - SPOLEČNÉ SETKÁNÍ S CELÝM KRISTEM

Má-li být totiž bohoslužba, zvláště eucharistická, prožívaná správně, musí se nám stávat nejen příležitostí k setkání s Bohem, ale rovněž pramenem milosrdenství vůči bližnímu. Proč?

Eucharistie nespočívá jen v proměnění chleba v tělo a vína v krev Krista a jejich následné individuální přijetí, nýbrž společné setkání věřících (tedy společenství církve) s „celým Kristem“ (*totus Christus*), jak případně nazývá církev spojenou s její hlavou-Kristem Augustin.

Z čeho tak můžeme usuzovat? Před a po proměňování má své místo totiž epikleze, tj. svolávání Ducha svatého. Zatímco před konsekrací svoláváme Ducha, aby proměnil chléb a víno v tělo a krev našeho Pána, po ní si vyprošujeme, abychom se jako společenství věřících stali jedním, evidentně na základě společného slavení eucharistie!

A onu část mše, kterou máme i v oficiálních textech tendenci nazývat „obřady

přijímání“, je ve skutečnosti označována jako *communio eucharistica*, tedy spíše „eucharistické společenství/sdílení“. Eucharistií tedy není pouze individuální spojení jednotlivých věřících s Kristem, nýbrž osobně a angažovaně prožívané společné setkání s Kristem a zakoušení, že i my, každý z nás, jsme údy jediného těla Kristova – církve.

EUCHARISTIE A DAR ROZPOZNÁVÁNÍ KRISTA V BLIŽNÍM

Je-li ovšem eucharistie prožívaná takto zároveň *osobně* i *komunitně*, vyžaduje od nás, abychom viděli Krista ve svých bližních, především ve věřících bratřích a sestrách, avšak nejen v nich. Proč by náš Pán poučoval, že cokoliv jsme učinili, nebo naopak neučinili jednomu z nepatrných, udělali jsme, či nikoli, jemu samému (srov. Mt 25,40.45)?

Jinými slovy: pokud se tomuto daru otevřeme, eucharistie nás uschopní, abychom rozpoznávali Krista ve svých bližních, a tak byli bohoslužbou vedeni k účinné službě bližním. Nádherné jsou v tomto smyslu texty Jana Zlatoústého, který například říká: „Ty, který nejprve uctíváš oltář, na němž spočívá Kristovo tělo, potom tupíš ve své bídě toho, kdo je samotným Kristovým tělem, a pohrdáš jím! Tento oltář můžeš nalézt všude: na každé cestě a na každém náměstí, a v každém okamžiku na něj můžeš přinést skutečnou oběť. Jako kněz stojící před tímto oltářem vyzývá Ducha svatého, tak i ty jej před oním oltářem vzývej, ovšem ne slovy, nýbrž skutky, neboť nic nepřitahuje a neoživuje oheň Ducha tak jako hojné vylití oleje bliženské lásky.“ (*In Ep. 2 ad Cor, Hom. 20,3; PG 61,540*) Nebo: „Nevidíš, že pouze knězi je dovoleno představit kalich krve Páně? (...) Kristus jako by říkal: Třebaže ty jsi laik, neodmítám tě a nežádám po tobě to, co jsem sám dal, nevyžaduji krev, ale jen trochu studené vody. Pomysli na to, komu dáváš pít, a chvěj se. Uvědom si, že se stáváš Kristovým knězem, když svou rukou předkládáš ne tělo, ale chléb, ne krev, ale sklenici studené vody.“ (*In Math. 45,2-3; PG 58,474*) A vyvozuje z toho: „Pokaždé, když před sebou vidíš bratra, pomysli, že máš před sebou oltář, a namísto toho, abys jím pohrdal, jej cti a chraň před urážkami druhých. Budeš-li takto jednat, nakloníš si Pána a zasloužíš si dobra, která přislíbil.“ (*tamtéž*)

EUCHARISTIE A SLUŽBA

Rozpoznávat Krista v bližních díky eucharistii ovšem nesmí představovat jakousi *posvátnou instrumentalizaci* našich bratří a sester! Nemáme jim sloužit jen

kvůli Kristu bez ohledu na ně samotné! Když v bližních vidíme Krista, vidíme v nich zároveň je samotné, ovšem ne *pouze* je, nýbrž je samotné i Krista. Máme tedy dva motivy ke službě bližnímu – jejich vlastní lidské potřeby (přirozený motiv) a Krista, jehož v nich vidíme (nadpřirozený motiv). Eucharistie nás vybízí, abychom sloužili *Kristu v bližních*.

Nádherně to vyjadřuje dojemná scéna mytí nohou v Janově evangeliu (13,1-20): tam, kam ostatní evangelisté umisťují ustanovení eucharistie, mluví Jan o ochotě k vzájemné službě (srov. 13,14nn.). Že je třeba Janův úryvek o mytí nohou chápat jako jeho líčení ustanovení eucharistie, nám napovídají slova čtvrté eucharistické modlitby, která kopírují začátek zmíněného úryvku (srov. Jan 13,1): „Když přišla hodina, abys ho, Otče, oslavil, ukázal

všechnu svou lásku a těm, které zanechal ve světě, se vydal do krajnosti...“ Po nich totiž ve zmíněném kánonu stojí: „Při večeři vzal chléb...“

Nevede-li nás prožívání eucharistie jako *kultické* bohoslužby k bohoslužbě *života*, tj. ke službě Bohu v našich bližních, selhává ve svých požadovaných účincích a nepřináší v nás ovoce, které přinášet má. A je otázkou, zda je taková účast na bohoslužbě v pořádku, podobně jako Ježíš právem zpochybňoval ryzost kněze v podobenství o milosrdném Samaritánovi.

Pokud nás ovšem prožívání eucharistie vede k rozpoznávání Krista v našich bližních, kteří se nám stávají jakousi „svátostí bratra/sestry“, může v nás takové zjištění posilovat radostné vědomí, že je naše oběť Bohu skutečně milá (srov. Řím 12,1)!

Pavel Vojtěch Kohut OCD ■

OLIVIE

Olivie, mladá postižená Afričanka z Mozambiku, se plazila čtyři kilometry, aby se mohla zúčastnit nedělní mše svaté.

O pětadvacetileté ženě bez nohou se od opuštěných starších lidí v Chissano dozvěděly sestry z Kongregace Chudých Sester a rozhodly se jí co nejrychleji pomoci.

Když řeholnice poprvé uviděly plazící se ženu, byly udivené, a když se dozvěděly, že takovým způsobem „jde“ na mši svatou každou neděli, nemohly uvěřit tomu, že je někdo schopen podstoupit takovou oběť. Žena, přestože nebyla pokřtěná, se po sluncem vysušené vesnické cestě plazila v doprovodu své pečovatelky z místního kmene.

Podle zprávy katolické agentury ACI z Peru se sestry domluvíly s Olivíí právě za pomoci její pečovatelky, protože ona sama neuměla portugalsky. Podle sester Olivie vydala neobvyklé svědectví „vytrvalosti a heroické víry“, které bylo tím větší, že horký písek, který byl na cestě, skoro spálil její dlaně.

V důsledku intervence sester navštěvoval občas Olivii v jejím domě katecheta, který ji připravil ke křtu. V nedávné době Olivie tuto svátost přijala a jeden ze spolupracovníků Kongregace sester jí daroval vozík.

zdroj: Agence ACI Peru

Václav Mach-Kolářný • NOC MUDRCŮ

KAŽDÝ DEN MŮŽEME DĚKOVAT...

ROZHOVOR

S P. JANEM PEŇÁZEM

❖ Otče, jste horlivým poutníkem. V souvislosti s vaší pěší poutí do Říma v jubilejním roce jsem četl zajímavá slova, že „poutník je nesen Bohem“ a že „pouť také může znamenat jednou jít až ZA to obvyklé. ZA hranici toho, co se společensky nebo konvenčně považuje za normální. ZA hranici toho, co je běžně možné, aby člověk překonal sebe sama, aby se mu otevřely nové obzory a získal nové zkušenosti s Bohem.“ Jaké nové zkušenosti s Bohem jste získal vy během svého putování?

Jako malý kluk jsem chtěl ve všem být jako ostatní. Někdo však musí být poslední. A já býval pravidelně poslední v lyžování. To se mnou šlo po celý život. V dospělosti to už není tak okaté jako v dětství, přesto jsem se, pokud to šlo, všem možným závodům vyhýbal. Těm úředním samozřejmě, ale i těm – jak se říká – neformálním. Hodně by o tom mohli vyprávět lidé z mé bývalé farnosti v Moutnicích. Tam se chodilo pěšky do Žarošic – vždy v sobotu v září ráno vyrazili pěší. Po poledni vyjel autobus, těsně přes poutním místem byl sraz, pobožnost a pak jsme společně pouť dokončili. Jako mladý farář jsem byl vždycky zván, abych šel pěšky – chodili starší i mladší než já. Vždycky jsem jim říkal: Jenže já nemohu, právě v tu sobotu je svatba. Ve skrytu duše jsem byl rád, že se na ni mohu vymluvit. A najednou zde byla pozvánka na pěší pouť do Říma. To se

nedalo odmítnout, na takové nabídky se neříká ne. Zrovna v té době byli se mnou na faře otec Petr a otec Josef, kteří oba rádi učili náboženství a rozebrali si skoro všechny třídy. Na mě zbyly jen dvě. Právě v tom byla ta pomoc Boží, protože jsem měl dost času, abych mohl trénovat.

Díky Bohu jsem zvládl přípravných tisíc kilometrů a pak celou pouť bez problémů.

Když se mě jednou ptali, jaké poučení jsem si z pouti odnesl, řekl jsem jim: S pomocí Boží člověk dokáže víc, než čekal, opravdu může jít až ZA HRANICE svých možností, ale musí o tu pomoc Boží opravdu stát, pevně v ni doufat (a pak za ni moc a moc děkovat).

Puchýře jsem samozřejmě měl, ale už na těch tréninkových cestách po Vysočině. Po nějakém čase se samy zahojily. Když je na začátku pouti začali mít druzí, říkal jsem jim: To se zahojí, ale pak přijdou na řadu svaly, pak klouby, pak psychika. Bohu díky, na tu psychiku nedošlo, nikdy jsme se nepohádali, také v tom vidím velikou Boží pomoc. Prostě jít za dobrým cílem znamená tu pomoc Boží poznat. Úplně nenávidím to heslo, že každé dobro musí být potrestáno. I když to tak někdy vypadá, je to tady a teď. Potom a tam u Pána Boha to bude jiné.

❖ Ve Starém Zákoně čteme o Eliášovi, který v síle Božího chleba šel 40 dnů na Boží horu. My všichni jsme také poutníci na cestě k Bohu. On nás na této cestě posiluje svým tělem – Eucharistií. Čím je pro vás, otče, mše svatá? Co byste řekl těm, kterým se nechce po celém týdnu práce „putovat“ na setkání s Pánem v neděli do kostela?

Mně se také někdy nechce, zvláště když vidím malý zájem. Mše svatá je přece spo-

lečenství kolem stolu Páně a ne hrstka samotářů po různých koutech. Ale pak si říkám: Vždyť je to ta nejdůležitější věc mého kněžství, kvůli tomu, abych sloužil mše svaté, jsem byl vysvěcen. A při pozdvihování si říkám: Tak tě, Pane Ježíši, pozvedám teď já, není to tak těžké. Věřím, že ty mě pozvedneš, až to bude pro mě těžké, až to sám nebudu zvládat. Někdy mně přímo ta svatá hostie připomíná svou barvou a tvarem záchranný kruh spuštěný nám sem dolů na svět. Chápu unavené lidi, kteří jsou večer tak zmoženi, že si sednou před televizor a za chvilku usnou. Vlastně je nechápu, kdyby si hned lehli na rovnou postel, odpočali by si déle a lépe než v sedě a v hluku. Proto se snažím chápat lidi, kteří jsou tak přetaženi, že si v neděli řeknou: Teď chci mít svatý klid. Bude opravdu svatý? A bude to vůbec klid? V kostele najdou obojí. Mohou brát celou bohoslužbu jako nutnou dávku toho, co jim za týden chybí, s prominutím i jako aktivní odpočinek.

❖ **Pocházíte ze Slavkovic, kde biskup Vojtěch Cikrle posvětil první kostel Božího milosrdenství a svaté sestry Faustyny v České republice. Jak se Boží milosrdenství projevovalo ve vašem kněžském životě a jak jste přijal zprávu, že zrovna ve Slavkovicích vzniká kostel zasvěcený Božímu milosrdenství?**

Zpovědník mi vždycky říkal: Musíš se chodit zpovídat často a se vším, abys pak, až budeš jednou sám zpovídat, měl pro ostatní pochopení. Zemřelý pan farář Šikula měl heslo: Můj Ježíši, milosrdenství. To jsem se od něj naučil a to jsem si říkal pořád. Snad jsem Boží milosrdenství mohl ukazovat a předávat při udělování svátostí a při zaopatřování. Zprávu o stavbě kostela jsem přijal s radostí, byl jsem pro při

prvních jednáních o povolení kaple. Když to bylo schváleno, snažil jsem se podpořit otce Pavla Habrovce po všech stránkách. Když se uvažovalo o stavbě kaple v Lavičkách, chtěl jsem ji zasvětit svatému Zdislavě, protože je rodačka z tohoto kraje a protože rodiny svou patronku moc potřebují. Tenkrát jsem zaslechl námitku: To je klasické – zasvětit kostel nějakému světcí. Mělo by se pamatovat také na tajemství Boží, třeba zasvětit Duchu svatému. Proto jsem měl upřímnou radost, že v mých rodných Slavkovicích je zasvěcení moderní, a navíc tak krásné a potřebné. Vždyť to, co se po každém desátku růžence modlíme za zemřelé, platí o všech. Všichni Ježíšovo milosrdenství NEJVÍCE POTŘEBUJEME.

❖ **Na obraze milosrdného Ježíše je vidět Pána, který kráčí k nám a vychází všem vstříc s rukou pozdvíženou k požehnání. Lze říct, že nejen člověk putuje k Bohu, ale také Bůh k člověku. Jak v každodenním, všedním životě vycházet vstříc setkání s Pánem? Co vám osobně k tomu nejvíce pomáhá?**

Snažím se mít pořád na paměti, že nic není náhoda, vše je řízení Boží, nic není samozřejmost, vše je dar. Jsou to silná slova, ale je to tak. Toto se snažím si každý den říci, ale také to tak brát. Zaparkoval jsem auto na Vaňkovce v Brně. Když jsem vše vyřídil na biskupství, vrátil jsem se a chtěl odjet. Prošel jsem celé horní parkoviště a auto nenašel. V duchu jsem se už viděl, jak hlásím jeho krádež a říkal jsem si: Když se modlíš modlitbu blahoslaveného Karla Foucaulda – Můj Otče, děkuji ti za vše, co se mnou učiníš, je nutné, abys to přijal. Pak jsem byl samozřejmě rád, když jsem zjistil, že tam jsou parkoviště dvě, vrchní a spodní, a že auto bylo na tom spodním. Podle některých to byla šťastná náhoda, ale

pro mě opravdu znamená, že Pán mi jde vstříc a že teď ještě ode mne nic tak těžkého nečeká. Stejně si myslím, že opravdu jeho ruka častěji žehná než odhání.

Musíme všichni uznat, že pořád máme za co děkovat. Lidé jsou sice zvyklí stále si stěžovat, dokonce i nadávat, ale – upřímně řečeno – nejsme na tom tak špatně. Proto máme děkovat, ne někam do prázdna, ale tomu, který nám přichází na pomoc, který nám žehná. Člověk se mu sice někdy chce vyhnout, tak jako někdo přechází na opačný chodník, aby nepotkal souseda, s kterým nechce mluvit. Hned si takový malý útěk před Bohem neuvědomíme, ale až nám to dojde, je potřeba litovat. Oboje dvoje musíme dělat každý den. Proto jsem si dal jako heslo zvláštní zkratku – DĚLO. Je to připomínka slov Děkuji, Lituji. Poslední písmeno znamená Odevzdávám. Přesně tak, jak se modlil blahoslavený Karel Foucauld. Při té příležitosti se dá vzpomenout i na dalšího blahoslaveného Karla. U nás se o něm moc nemluví, protože to byl Karel Habsburský. Žil ve velmi složité době, přesto ukázal, že vždycky se něco málo dobrého udělat dá. Odevzdávám ti to málo, co mohu udělat, ale chci to udělat rád.

❖ **Někdy se stává, že se člověk opravdu snaží vyjít naproti Bohu, aby ho našel, ale necítí jeho přítomnost, necítí, že je „Bohem nesen“ ve svém životě. I dnes mnoho lidí často říká, že zvláště v dnešním světě ztratili „něco“, co je naplňovalo radostí a pokojem; někdy se to projevuje nostalgickou vzpomínkou na „staré, dobré časy“, někdy vzniká frustrace a deprese. Povzbudte naše čtenáře, otče...**

Byl jsem velmi překvapen, když jsme rok po pouti do Říma znovu šli začáteční etapu. Poprvé jsme tudy šli ještě odpočatí,

v dobré náladě. Já jsem všechno sledoval a zapisoval, abych pak mohl vydat pěkný poutní deník. Taky jsem ho hned po návratu napsal. Když jsem tam šel podruhé, viděl jsem, že jsem si spletl pamětní dub s lípou, že ten strom byl zasazen úplně jinde a podobně. Proto je možné, že lidé dost zapomínají a že to, co nám teď ve vzpomínkách připadá klidné a jasné, takové být nemuselo. Paměť a mysl vůbec mají jen krátký dosah. Minulost už je skoro zapomenutá, ať chceme, či nechceme, a do budoucna už neodhadneme vůbec nic. Kolik prognóz a scénářů vzalo za své, jaké nové nečekané věci se najednou objevily. Proto si nemáme moc lámat hlavu s problémy dávnými ani s novými, neuvažovat pořád, co by bylo, kdyby bylo, a co bude, až bude. Žít dnešek s Bohem, jak říká bratr Roger z Taizé, kterého jistě v životě nenašlo, že zemře rukou pomateného člověka. Právě teď chci ti, Pane, díky vzdávat, právě teď, a za všechno, co jsem právě teď dokončil, co se mně podařilo. Čínané říkají, že i ta nejdelší cesta začíná prvním krokem. Největším, co nás čeká, je Boží království. Každým krůčkem k němu opravdu jdeme blíž. Cíl je jeden, pořád před námi, ale právě teď jsme se k němu o krůček přiblížili. A to už je úspěch. Každý den mu tedy můžeme děkovat a za každý krůček.

Navíc: Bůh zůstává věrný, i když my jsme nevěrní. On nás nese, a my si to uvědomíme někdy až hodně pozdě. A nejsme sami, i takoví lidé jako Mojžíš a Eliáš, ale i slavní učitelé církve si řekli až dodatečně: Bůh mě navštívil, Bůh mi pomohl, Bůh mě nesl.

Až se jednou budeme ohlížet, budeme moci radostně říkat: BOHU DÍKY, přesněji: BOŽE, DÍKY.

Děkuji za rozhovor

P. Wojciech Zubkowiec SAC

„BYL BY TO TĚŽKÝ DEN, KDYBYCH NEBYLA U SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ“

Eucharistie v životě sv. sestry Faustyny

Všechny způsoby hlásání milosrdenství se setkávají ve slavení díkuvzdání, jakým je Eucharistie. Není proto možné oddělovat poselství sv. Faustyny od tajemství mše svaté, kterou tak hluboce prožívala. Centrum dospělého prožívání víry je ve spojování se v komunitě lámání chleba a sdílení Božího slova. Samotná modlitba k Božímu milosrdenství nestačí, pokud věřící nepraktikuje Eucharistii, a to plným způsobem, přijímajíc tělo Páně.

Díky „Deníčku“, který vedla sestra Faustyna, si můžeme uvědomit, jaký význam měla Eucharistie v jejím životě.

Na jednom místě Faustyna píše, že jenom díky poslušnosti nevynechávala svaté přijímání, protože subjektivně se necítila hodná přijímat tak veliké dary, jaké dostává duše, když přijímá tělo Páně. Modlila se také často za duše, které „umdlévají“ (pojem duše, která umdlévá v důsledku své hříšnosti, je v „Deníčku“ velice častý), aby

jim Hostie dodala sílu. Faustyna se dívá na tělo a krev Pána Ježíše jako na opravdový pokrm. Na základě Evangelíí věří, že ten, kdo nepřijímá eucharistický pokrm, nemůže mít v sobě život.

Existují vážná svědectví lidí, pro které Eucharistie byla jediným pokrmem. Odstraňovala nejen hřích, ale také jeho následky: hlad, únavu, vyčerpanost. Tyto osoby nejedly nic kromě těla Páně. Velikou úctou k Eucharistii ukazuje litanie ke svaté Hostii, kterou složila sestra Faustyna. Kromě počáteční výzvy „Svatá Hostie“ se zde opakují slova tak charakteristická pro svatou Faustynu – „zvlášť pro ubohé hříšníky“. Hříšníka, to znamená někoho, kdo žije daleko od Boha a Eucharistie, Faustyna nazývá ubohým, chudým. Hřích se dotýká celého člověka, nejen duše, což svatá Faustyna často opakuje.

Celý rok 1935 prožívala Faustyna pod ochranou eucharistického Ježíše a děkovala mu za všechny milosti, které Bůh ve mši svaté udělil jí a všem, které osobně po-

znala. Důležitý je úryvek, ve kterém Faustyna popisuje, jak poznala, že skrze přijímání může pomoci jiným lidem. Podstatné je zde ztotožnění sv. přijímání s tajemstvím vtělení: pokaždé, když člověk přistupuje k přijímání, opakuje se vtělení Božího Syna a zpřítomňuje se v lidském osudu a ve všech oblastech života, které mohou být podřízené Ježíšovi. Sestra Faustyna se nazývá sestrou od Nejsvětější svátosti. Tento titul nebyl používán v Kongregaci, ve které sestra Faustyna byla, ale byla to její soukromá iniciativa.

Několikrát sv. Faustyna po sv. přijímání cítila živou přítomnost Boha ve své duši. Jednou napsala ve svém „Deníčku“, že nemohla spát, a proto se celou noc připravovala k přijímání (Dn 717). Po přijímání často nadpřirozeně slyšela slova poučující, potěšující nebo vysvětlující nějaký problém důležitý v daném okamžiku její duchovní cesty. Tato slova zapisovala k povzbuzení ostatních lidí.

Ještě před II. vatikánským koncilem si církev pomalu začala uvědomovat hodnotu častého, dokonce každodenního sv. přijímání. Tehdy končila doba, kdy se přijímalo zřídka, a proto vzniklo prikázání, aby se aspoň ve velikonoční době přijímalo tělo Páně. Tento příkaz je třeba chápat jako ustanovení určitého minima v životě křesťana. Na jiném místě sv. Faustyna píše jasně a zřetelně: „Ó Hostie bílá, ty uchovááš bělost mé duše, bojím se dne, kdy bych tebe neměla.“ (Dn 1350) Při popisování svého stavu po přijímání sv. Faustyna často využívá porovnání s oceánem. Cítí se celá ponořená a obklopená bezmezným oceánem lásky. Často nenachází slova, aby popsala stav své duše.

Zvláštní pomoci v přípravě k přijetí Pána je Panna Maria, která se stala živou monstancí pro Krista, když ho nosila pod svým

srdcem. Na štědrý večer v roce 1936 Faustyna obdržela milost pochopení, jak veliké věci působí ve věřících sv. přijímání; ale úplně poznání bude možné až po smrti (Dn 840). Zdůrazňuje, že všechno dobré, co v její duši je, má proto, že pravidelně přistupuje k svátosti přijímání (Dn 1392). Svatá Faustyna často trpí za lidi v těžkém duševním stavu. Sv. přijímání jí dává opravdovou sílu tato utrpení těla a duše snášet. V závěrečné části „Deníčku“ je text „Má příprava na sv. přijímání“. Faustyna píše, že často po sv. přijímání hovoří s Ježíšem bez pomoci slov, která jsou úplně zbytečná, protože láska se vyjadřuje skrze víru. „Nejslavnostnější okamžik mého života je, když přistupuji ke svatému přijímání. Každé svaté přijímání dychtivě očekávám a za každé děkuji Nejsvětější Trojici. Kdyby andělé mohli závidět, záviděli by nám dvě věci: první – svaté přijímání a druhou – utrpení (Dn 1804).

Mnoho plodů sv. přijímání v životě sv. Faustyny spočívá v hlubším poznání jak věcí věčných, tak časných. Majestát Boha, který obklopuje sv. Faustynu, nejen že jí nepřekáží v aktivním životě (po celý život se modlila, těžce fyzicky a intelektuálně pracovala – psaním „Deníčku“), ale ještě jí pomáhá vnitřně se soustředit, i když několikrát říká, že po sv. přijímání ztrácí úplně kontakt s realitou, když se ponoří do nevyslovitelného vztahu s Bohem. Uvedené úryvky „Deníčku“ nám umožňují vidět Eucharistii jako střed duchovního života Faustyny, kolem kterého se soustředil její vnitřní život.

Nepochybně tady máme příklad spirituality, ve které je centrem Kristus a Eucharistie.

Zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Zdroj: Rafal Sulikowski, Zrodlo č. 40/2006

www.zrodlo.krakow.pl

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

VZPOMÍNKY P. MICHAŁA SOPOĆKO,
ZPOVĚDNÍKA SV. SESTRY FAUSTYNY

Čtvrtá část

Co si myslet o s. Faustyně
a jejích zjeveních?

Pokud jde o přirozenou povahu, byla to osoba úplně vyrovnaná, beze stopy psychoneurózy nebo hysterie. Přirozenost a jednoduchost v kontaktech se sestrami v kongregaci a s ostatními lidmi pro ni byly typické. Nebylo u ní žádné přetvářování, strojenost, nucenost ani snaha obracet pozornost na sebe. Naopak, snažila se nelišit od ostatních a o svých vnitřních zážitcích nemluvila s nikým kromě zpovědníka a představených. Oblast citů ovládala svou vůlí a neměla sklon projevovat změny nálady a dojetí. Nepodléhala žádným psychickým depresím ani rozčilením v neúspěších, které snášela pokojně přijímajíc Boží vůli.

Po rozumové stránce byla obezřetná a měla zdravý pohled na věc, i když neměla skoro žádné vzdělání; sotva dokázala psát s chybami a čist. Udělovala moudré rady svým spolusestrám, pokud se na ni obracely. Já sám jsem ji několikrát také vyzkoušel a přednesl jsem jí určité problémy a pochybnosti, které vyřešila velice výstižně. Její představivost byla bohatá, nikoliv exaltovaná. Častokrát sama neuměla odlišit působení své představivosti od toho, co je výsledkem nadpřirozeného působení, zvlášť pokud šlo o vzpomínky z minulosti. Když jsem ji na to ale upozornil a řekl jsem jí, aby podtrhla v „Deníčku“ jen to, o čem

může přísahat, že určitě není plodem její fantazie, poměrně mnoho svých dávných vzpomínek vynechala.

Po morální stránce byla upřímná, bez nejmenší přehnanosti a stínu nepravdy. Vždy mluvila pravdu, i když jí to někdy přinášelo nepříjemnosti.

V létě roku 1934 jsem byl několik týdnů pryč a sestra Faustyna se jiným zpovědníkům nesvěřovala se svými zážitky. Když jsem se vrátil, dozvěděl jsem se, že spálila svůj „Deníček“ v důsledku těchto událostí: prý se jí zjevil anděl, který jí rozkázal vhodit ho do pece a řekl: „Píšeš hlouposti a tímto sebe a ostatní vystavuješ velikým nepříjemnostem. Co ty z toho milosrdenství máš? Proč ztrácíš čas psaním nějakých zdánlivých zjevení? Spal to všechno a budeš klidnější a šťastnější!“ Sestra Faustyna se neměla s kým poradit a když se zjevení ještě opakovalo, udělala to, co jí údajně anděl řekl. Pak poznala, že udělala špatně, všechno mi řekla a splnila můj příkaz sepsat vše znovu.

Pokud jde o nadpřirozené ctnosti, dělala viditelné pokroky. Od začátku jsem u ní viděl zažitou a vyzkoušenou ctnost čistoty, pokory, horlivosti, poslušnosti, chudoby a také lásky k Bohu a k bližnímu, ale snadno bylo možné upozorovat, jak v ní tyto ctnosti postupně vzrůstají a zvlášť ke konci života se v ní znásobuje láska Boží, která se pak projevovala v jejích básních. Dnes už si je přesně nepa-

matuji, ale vzpomínám si na své nadšení z jejich obsahu (ne formy), když jsem je v roce 1938 četl.

Jednou jsem viděl sestru Faustynu v extázi. Bylo to 2. září 1938, kdy jsem ji navštívil v nemocnici v Prądniku a rozloučil jsem se s ní před svým odjezdem do Vilna. Krátce po mém odchodu jsem si vzpomněl, že jsem jí přinesl několik desítek kusů v Krakově vytištěných modliteb (Novena, Litanie a Korunka) k Božímu milosrdenství, které ona napsala. Hned jsem se vrátil, abych jí to předal.

Když jsem otevřel dveře odizolovaného pokoje, ve kterém ležela, uviděl jsem ji ponořenou do modlitby. Seděla na posteli, ale tak, jako by se nad ní téměř vznášela. Její zrak byl upřený na nějaký neviditelný předmět, zornice měla rozšířené a vůbec nezareagovala na můj příchod. Nechtěl jsem jí překážet a už jsem se chtěl vrátit, když si mě všimla a omluvila se, že neslyšela mé klepání na dveře a můj příchod.

Dal jsem jí modlitby, rozloučil jsem se s ní a ona řekla: „Na viděnou v nebi!“ Když jsem ji pak 26. září naposledy navštívil v Lagiewnikach, nechtěla už se mnou mluvit, nebo lépe řečeno nemohla, a řekla jen: „Jsem v Boží přítomnosti“. Opravdu, dělala dojem nezemské bytosti. V tom okamžiku jsem už nepochyboval o tom, že to, co napsala ve svém „Deníčku“ o svatém přijímání, které jí v nemocnici uděloval anděl, je pravda.

Pokud se jedná o předmět zjevení sestry Faustyny, není tam nic, co by se protivilo víře, dobrým mravům anebo se týkalo problémů, na kterých se teologové nemohou shodnout. Naopak, vše napomáhá k lepšímu poznání a zamilování si Boha.

Úcta k Božímu milosrdenství nejen že v ničem nepopírá dogmata ani liturgii, ale pomáhá vysvětlit pravdy svaté víry a zdů-

raznit to, co do té doby bylo v liturgii obsaženo jen v souvislostech. Ukazuje celému světu to, o čem psali církevní Otcové, na co myslel „autor“ liturgie a co dnes vyžaduje veliká bída lidstva.

Intuici prosté řeholní sestry (která sotva znala katechismus) ohledně věcí tak subtilních, tak výstižných a zároveň odpovídajících psychologii dnešní společnosti, nelze vysvětlit jinak, než nadpřirozeným působením a Božím osvětlením. Nejedna teolog by ani po dlouhém studiu nedokázal vyřešit problémy zdaleka tak výstižně a snadno, jak to udělala sestra Faustyna.

Je sice pravda, že do nadpřirozeného působení v duši sestry Faustyny se někdy zapojovalo působení její lidské, živé představitivosti, takže některé věci někdy nevědomky trochu změnila. Bylo tomu tak ale nejen v případě sestry Faustyny, ale

i jiných lidí, kteří měli podobné duchovní zážitky, o čemž svědčí jejich životopisy (např. sv. Brigita, Kateřina Emmerich, Marie de Zgreda, Johanka z Arku atd.).

Tímto lze vysvětlit rozdíly mezi jejím popisem přijetí do kláštera a svědecktím generální představené, Michaeli Moraczewské, a možná i jiné podobné úryvky „Deníčku“. Konec konců jsou to přece dávné záležitosti, na které mohly obě strany zapomenout nebo je pozměnit – záležitosti, které nepatří k jádru věci.

Důsledky zjevení sestry Faustyny jak v její duši, tak i v duších ostatních lidí překonaly veškerá očekávání. I když na začátku cítila sestra Faustyna neklid, měla strach realizovat vzkazy a snažila se jim vyhýbat, postupně se uklidňovala a dospěla ke stavu úplného bezpečí, jistoty a hluboké vnitřní radosti: stávala se čím dál pokornější a poslušnější, sjednocenou s Bohem a trpělivou; smířovala se úplně a ve všem s Boží vůlí. Nad plody těchto zjevení v duších ostatních lidí, kteří se o nich dozvěděli, snad není ani třeba diskutovat, protože fakta jsou nejlepší důkazem. Nesčetná poděkování (cca 150) u obrazu nejmilosrdnějšího Spasitele ve Vilně a na mnoha jiných místech dostatečně dosvědčují milosti udělené čtitelům Božího milosrdenství jak v zemi, tak i v zahraničí. Ze všech stran přicházejí zprávy o podivuhodných vyslyšeních prostřednictvím Božího milosrdenství, často jevících znamení zázraků.

Pokud bychom shrnuli všechno, co jsme zde řekli, snadno bychom z toho mohli vyvést závěr, ale protože poslední slovo náleží neomylné církevní instituci, s veškerou pokorou se jí svěřujeme a s pokojem v srdci očekáváme její verdikt.

...

přeložil P. Wojciech Zubkiewicz SAC

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Deníček 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

- ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rožďanské 81/6, 128 00 Praha 2

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

Draží přátelé, Pán nás všechny zve, abychom přijali dar jeho milosrdenství a svědčili o jeho lásce. Každý z nás se snaží co nejlépe následovat Ježíše. Někdy není tato cesta snadná, a právě proto vám chceme v každém čísle „Apoštola“ přinášet příběhy více nebo méně známých osobností. Věříme, že nám jejich životní cesty pomohou na cestě k Bohu a povzbudí nás k víře, že přes všechny pochybnosti a chvíle zkoušek je možné zvítězit a setrvat v lásce Kristově.

Cyklus začínáme osobou kardinála Josefa Berana. Díky spolupráci s českou sekci Vatikánského rozhlasu vám budeme představovat i v dalších číslech jeho životní příběh, který na sklonku svého života sám vypráví pro Vatikánský rozhlas.

KARDINÁL JOSEF BERAN

Pražský arcibiskup v letech 1946–1969, vězeň nacistického i komunistického režimu a jediný český biskup, který promluvil na 2. vatikánském koncilu. Zákaz jeho návratu do vlasti, vynesený komunistickou mocí, byl po jeho smrti v roce 1969 uplatněn dokonce i na jeho tělesné ostatky. Z rozhodnutí papeže Pavla VI. tedy v kryptách baziliky sv. Petra spočívají mezi hroby mnoha papežů dodnes jako jediná výjimka právě ostatky tohoto českého kardinála, vyznavače a Kristova učedníka. Hodinu a půl trvající rozhovor s kardinálem Beranem z roku 1965, který byl původně připravován pro rozhlas, ale v plném rozsahu nikdy odvysílán nebyl, uvádíme ke 120. výročí jeho narození, jež připadá na letošní rok.

(Radio Vaticana)

1. část

Toto je otázka možná trochu nešetrná. Jaké dojmy jste měl, když jste byl jmenován pražským arcibiskupem?

Pan nuncius mi to sdělil na svátek sv. Karla. Zavolal mi na nunciaturu a řekl mi: „Svatý otec vás jmenoval arcibiskupem.“ Já jsem na to odpověděl: „Ale excellence, já jsem na to moc malý. Když jsem byl ještě rektorem, pan biskup Kračmar mi řekl, abych si podal žádost o kanonikát. Prý že mají tři místa prázdná a nikdo o ten metropolitní kanonikát nežádá. Já jsem říkal, že to zkusím, tak mi k tomu dal všechny formuláře. V té době

jsem měl známého monsignora Žihánka, rektora tehdejšího pražského semináře. Když jsem byl u něho, povídal mi, hochu, hochu, ty jsi malý, oni tam potřebují velkého.“ Pan nuncius se smál a říkal: „No ale vždyť znáte ty kardinály v Římě, někteří jsou ještě menší.“

Po konsekraci přišli všichni katolíci před palác a chtěli mě vidět a přáli mi všechno nejlepší. Byl tam také můj švagr a ten povídá: „Pepo, na tobě není vidět žádná zvláštní radost.“ A já mu odpověděl: „Viš, mě ti v té chvíli napadlo, jak na Květnou neděli zpívali Hossanna a na Velký Pátek potom ukřižuj.“ Ta myšlenka mi přišla v ten den, kdy jsem byl konsekrován.

Když jsem byl jmenován arcibiskupem, byl jsem se představit panu prezidentovi, který nás velice vlídně přijal. Pak mě také uvedl do sálu k paní prezidentové. To si pamatuji, to bylo nádherné. Uprostřed přijímacího sálu byl velký stůl upravený jako záhonek. Samé konvalinky. Ona konvalinky milovala. To bylo ale jediné přátelské jednání. Několik dní na to mi pan prezident mou návštěvu oplatil. Přišel a říkal, že se mu moc líbilo, jak ho po ceremoniích, které byly zavedeny v paláci, dole čekali dva myslivci v uniformách a s pochodněmi a vedli ho nahoru, že to bylo takové středověké.

Vy jste byl také u pana prezidenta, když umíral. Mohl byste o tom říct několik slov ze svých vzpomínek?

To bylo, pokud se pamatuji, v úterý. Jeho osobní tajemník přišel smutný

Kardinál Beran
u papeže Pavla VI.

a řekl, že paní prezidentová by si velice přála, abych ho navštívil. Že už je to s ním vážné. Druhý den ve středu jsem přijel do vily v Sezimově Ústí a ona mi se slzami v očích řekla, že je už v agónii. A já jsem přece řekl, že když už jsem zde, tak bych se šel na něj podívat. Šel jsem nahoru, kde ležel, bylo vidět, že je úplně v agónii. Nachýlil jsem se k němu a řekl jsem: „Pane prezidente, já arcibiskup Beran jsem tady, přišel jsem vás navštívit. On v té chvíli otevřel oči, podíval se na mě a usmál se. Bylo vidět, že se z té agónie jaksi probral, že slyšel ta má slova, uvědomil si to. Tak v té chvíli jsem mu dal rozhřešení, tedy podmíněčné, jak se v takových případech dělá. A můj sekretář Bouchal dal také toto podmíněčné rozhřešení. Takže jsem byl už jaksi klidnější. Vyhověl jsem přání paní prezidentové, abych ho přišel také pohřbít.

Budějovický biskup magistr Hlouch, k jehož diecézi Sezimovo Ústí patří, přišel, že se cítí zavázán, a také se účastnil toho pohřbu. Paní prezidentová mě požádala, abych promluvil nad rakví v hrobce několik slov. Tak jsem se zmínil, že pan prezident pocházel z učitelské rodiny jako já. A to ve mně vždycky tak trochu posilovalo sympatie k němu. Pak jsem řekl, že celá ta rodina v Kožlanech u Kralup byla velice katolická. A jejich otec jako varhaník a učitel podporoval v té době jejich katolictví. Tak jsem se zmínil o tom, že jsem také z rodiny katolické, a že i když během dalšího života se pan prezident jako katolík neprojevoval, tak přece jenom tu tradici měl. A v tom smyslu že se cítím být oprávněn promluvit nad jeho hrobem. Tak jsem vyzval k modlitbě za jeho duši a všichni se pomodlili.

(redakčně upraveno)

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

YAMOUSOUKRO

POBŘEŽÍ SLONOVINY

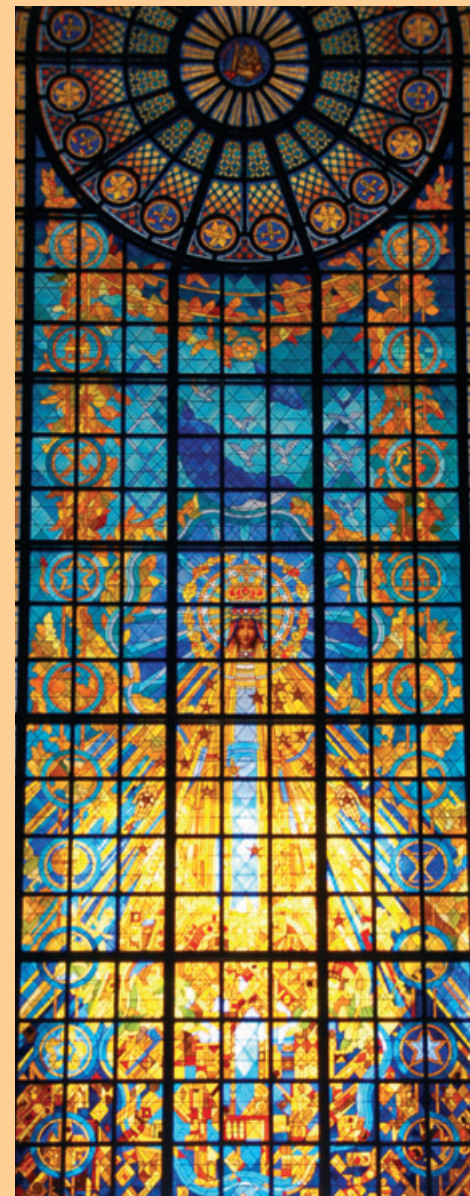
O PRÁCI PALLOTINŮ
V NEJVĚTŠÍM
CHRÁMU SVĚTA

Kde je největší katolický chrám na světě? Mnozí by asi ukázali na Řím, někdo by jej hledal třeba na „starém kontinentu“, v Evropě. Jen málokdo by hledal takový chrám v Africe...

Blíží se nový rok, který začínáme 1. ledna slavností Matky Boží, Panny Marie. I z toho důvodu Vás chceme seznámit s poutní bazilikou Matky Boží, Královny Míru na Pobřeží Slonoviny, kde se také šíří úcta k Božímu milosrdenství.

Situace, ve které pallotini dostali nové misijní území, byla dost neobvyklá. Koncem prosince 1990, během setkání Kongregace šíření víry, nabídl prefekt

*Páter Stanislav Skuza SAC
během mše svaté*

kongregace, slovenský kardinál Josef Tomko, pallotinům převzetí péče nad bazilikou v Yamoussoukro. V lednu 1991 tam odjeli první tři kněží.

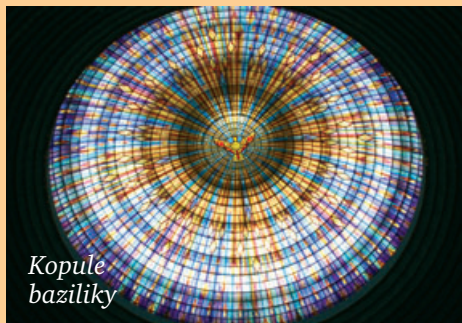
Baziliku na tomto místě postavil prezident Pobřeží Slonoviny, F. H. Boigny, který ji pak daroval papeži Janu Pavlu II. Jan Pavel II. posvětil baziliku 10. září

„Obejmu celý svět...“

1990 během své návštěvy v Yamoussoukro. Svatý otec si přál, aby toto poutní místo pomohlo šířit spravedlnost a mír na kontinentu, který je tak rozdělen a plný strachu, ale zároveň je obdarován velikou nadějí.

Bazilika byla postavena během tří let, mezi rokem 1985 a 1989. Plocha baziliky je 30 tisíc metrů čtverečních, vysoká je 158 metrů (bazilika sv. Petra v Římě je vy-

*Kopule
baziliky*

soká 133 metrů). Kapacita baziliky je 7 000 míst pro sezení, celkově je schopna pojmout 11 000 věřících. Ve 12 sloupech uvnitř baziliky jsou výtahy, které vedou na 40 metrů vysokou terasu obklopující baziliku a spojující její zdi s kopulí.

P. Stanislav Skuza, pallotin a rektor baziliky, vypráví, jak vypadá práce v bazilice. „Snažíme se na tomto místě předávat poselství pokoje nejen během liturgických

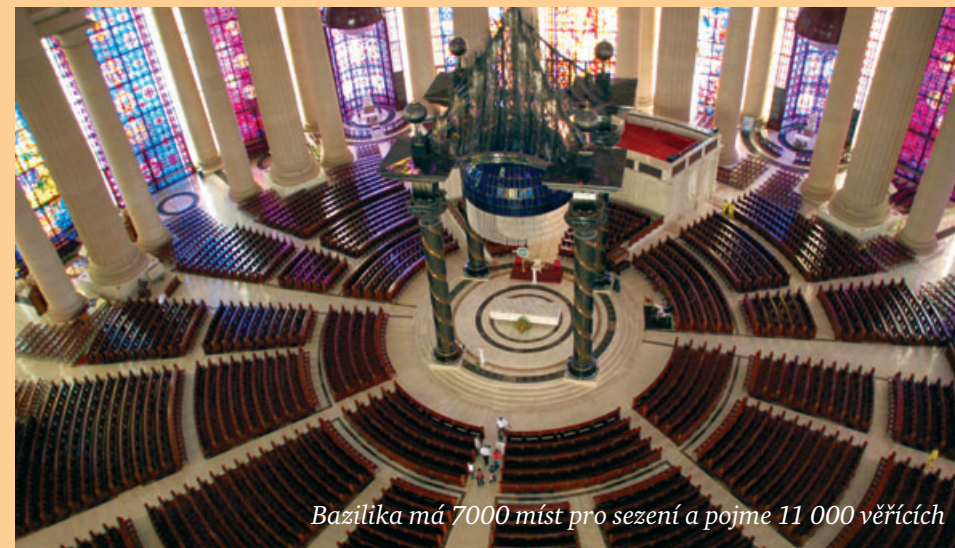
„Chvalme našeho Pána...“

Bazilika Matky Boží, Královny Míru

pobožností, ale také pomocí divadla či během setkávání lidí s politiky. Poutníkům ukazujeme poselství pokoje také pomocí vitráží, které jsou pro průvodce ilustrační pomocí v katechezi. O chod baziliky se stará více než stovka lidí – a to vše jsme schopni zajistit jen s Boží pomocí.“

Kromě práce v bazilice vedou pallotini od roku 1997 farnost zasvěcenou milosrdnému Pánu Ježíši v Yopougon. Úcta k Božímu milosrdenství je velice dobře přijímána. Lidé cítí potřebu utíkat se k Božímu milosrdenství, které považují za veliký Boží dar pro naši dobu.

Bazilika má 7000 míst pro sezení a pojme 11 000 věřících

KOSTEL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ A SVATÉ SESTRY FAUSTYNY VE SLAVKOVICÍCH U NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích
u Nového Města na Moravě požehnal
při slavnostní bohoslužbě v neděli
30. 3. 2008 v 15 hodin brněnský
biskup Vojtěch Cikrle.

Kapacita vnitřního prostoru kostela je 200 osob, vnější areál pojme desetitisíce poutníků. Dosavadní rozpočet dosáhl 9,5 milionu korun. Další předpokládané náklady na úpravu okolí, varhany a křížovou cestu do interiéru chrámu i do přírodního prostředí budou ještě 2,5 milionu korun.

POUTĚ

Ve Slavkovicích budou každoročně probíhat dvě hlavní poutě, a to k Božímu milosrdenství (**termín: neděle Božího milosrdenství, první po Velikonocích**) a na podzim k uctění sv. Faustyny (**termín: neděle nejbližší 5. říjnu, který je výročním dnem její smrti**). V průběhu roku budou poutě každou třetí sobotu v měsíci.

OSTATKY SV. FAUSTYNY A OTCE PIA

V poutním chrámu Božího milosrdenství a svaté Faustyny je v prosklené skřínce pod svatostánkem k uctění věřících trvale vystaven relikviář sv. Faustyny. Ostatky, které během svěcení kostela uložil brněnský biskup Vojtěch Cikrle do oltářní desky,

patří sv. otci Piovi z Pietrelciny. Protože známý kapucín byl v San Giovanni Rotondo exhumován teprve na počátku letošního března, jsou jako ostatky použity kousky jeho oděvu nasáklé světcovou krví ze stigmatických ran.

SLAVKOVICKÝ MILOSTNÝ OBRAZ

Portrét Pána Ježíše na milostném obraze Božího milosrdenství vytvořil pro Slavkovice malíř Milivoj Husák. Obraz je kopií symbolu úcty k Božímu milosrdenství od malíře Adolfa Hyšy, tedy obrazu, který řádové sestry a ostatní věřící uctívají v Krakově-Lagiewnikách.

zprac. P. Milan Vavro

Praktické informace:

Další informace získáte na tel. čísle: 774 521 531 – na tomto čísle můžete také nahlásit po celý rok skupiny poutníků do Slavkovic.

Kontaktovat nás můžete také pomocí e-mailu na adrese: pout@slavkovice.cz

Václav MACH-KOLÁČNÝ (narozen 1953 v Brně) žije a tvoří na Vysočině ve Žďáře nad Sázavou. Malíř se věnuje výtvarné tvorbě v oblasti malby, kresby a počítačové grafiky. Od roku 1990 pracuje a vystavuje samostatně (předtím jako člen výtvarných kolektivů – pověstného žďárského fotoklubu a později umělecké skupiny AKVA). Do svých kompozic vnáší svět pocitů, iluzorních invencí a barevných fantazií a takto osobitým stylem vytváří „krajiny duše“ a „duše krajin“. Ty první – obrazy duchovního světa – představují figurální tvorbu s převážně biblickými, antickými nebo současnými tématy. Uvnitř tohoto světa malíř hledá řešení otázek, které nejdříve z nás tíží. V případě druhém nachází inspiraci jak na Vysočině, tak i na jižní Moravě.

Jeho tvorba již byla představena na dlouhé řadě samostatných i kolektivních výstav a je stále zastoupena v mnoha prodejních galeriích v ČR. Několik výstav spojil s benefičními koncerty Hradišťanu a graficky spolupracoval se souborem VUS Ondráš. Vytvořil také dvě obrazové křížové cesty, z nichž jedna byla určena pro kapli Nanebevzetí P. Marie v Ostravě-Výškovicích.

S dílem Václava Macha-Kolářného se můžete seznámit na internetové adrese:

www.mach-kolacny.zrns.cz

STAŇTE SE I VY APOŠTOLEM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ!

„Apoštol Božího milosrdenství“ zve všechny, kteří by byli ochotni pomoci v šíření úcty k Božímu milosrdenství mezi svými známými a ve svém okolí.

Nabízíme Vám **zdarma** možnost poslání obrázků milosrdného Ježíše s textem Korunky k Božímu milosrdenství (vejdou se do obvyčejné, malé obálky C5).

Rozměry obrázku: 7,5 x 15,5 cm. Balení po 50 ks.

**OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ
K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA.**

Obrázky si můžete objednat:

poštou na adrese:

Redakce „Apoštola“, o. pallotini,

Jámy 71, 592 32 Jámy

telefonicky: mob. 774 521 531

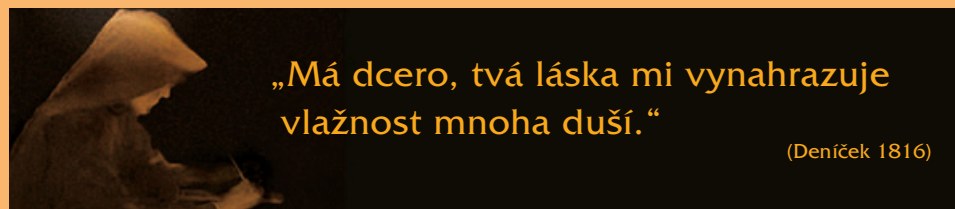
e-mailem: objednavky@apostol.cz

Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu** a počet balení.

Všem, kteří přesto, že obrázky nabízíme zdarma, přispějí dobrovolným příspěvkem, který pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu a případný dotisk obrázků, srdečně děkujeme.

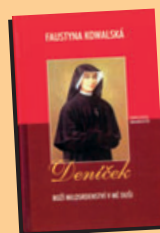
O. pallotini

„Má dcero, tvá láska mi vynahrazuje
vlažnost mnoha duší.“

(Deníček 1816)

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Kniha obsahuje cenná svědectví o životě sestry Faustyny; její dopisy i myšlenky z duchovního deníku se mohou pro čtenáře stát podnětem k prohloubení vztahu k Ježíši. Publikaci uvítají ti, kdo mají rádi dobře napsané životopisy svatých, kdo se chtějí více dozvědět o této velké polské svätici, a také dívky a ženy, které uvažují o duchovním povolání.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Zpracovala s. Elżbieta Siepak • Překlad Jiří Hrdý

Brožurka obsahuje stručný přehled života a poslání apoštolky Božího milosrdenství svaté sestry Faustyny Kowalské, dále pobožnost k Božímu milosrdenství podle sestry Faustyny, výbor z jejích modliteb a modlitbu o vyprošení milosti na přímluvu svěřence.

Vydání třetí, v MCM s. r. o. druhé, upravené • Brož., A6, 64 stran, 39 Kč

Brožurku můžete objednat na adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o., Wurmova 9, 772 00 Olomouc; tel. 587 405 431, e-mail: knihy@maticecm.cz.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

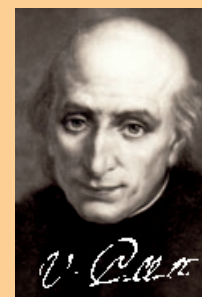
„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, nebo e-mailem.

Mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz.

Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho
zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Jámy 71, 592 32 Jámy

tel. 774 521 531, e-mail: wz@pallotini.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

Prožívám čas s Matkou Boží a připravuji se na tu slavnostní chvíli – na příchod Pána Ježíše. Matka Boží mě poučuje o vnitřním životě duše s Ježíšem, zvláště ve svatém přijímání, jak veliké tajemství v nás působí svaté přijímání, poznáme to teprve na věčnosti. Ó nejdrahocenější chvíle života!

(Deníček 840)

Václav Mach-Kolářský • RADOSTNÉ NAVŠTÍVENÍ